

יומני היקר שלום,

בקרוב אני מתגייסת לצבא ויש דבר אחד שאני חוששת ממנו והוא מלחמה והסיבה לכך היא: הכל התחיל ב7.10.23 אני בביתי בקיבוץ בארי ולפתע אני ומשפחתי קמים בשש בבוקר לרעש אזעקות רצנו לממד בלי לחשוב פעמיים.

עוברת אזעקה ועוד אזעקה ועוד אחת לא יצאנו מהממד בכלל.

ישר אמרתי להורי שמהו פה לא הגיוני שיש יותר מד"י אזעקות פתחנו את החדשות בטלפון ראינו שמחבלי חמאס נכנסו לארץ ישראל.

אחיי הקטנים נלחצו והתחילו לבכות תוך כמה דקות עלה לי רעיון אם המחבלים יגיעו אלינו, אנחנו גרים בדירה קטנה עם ממד קטן וסבתי גרה לידנו הלכנו להביא אותה והתחבאנו כולנו בתוך ארון קטן, אני הייתי למטה ושמתי את אחי ואחותי עליי,

את אמא וסבתא הכנסו למקרר הקטן וניתקנו אותו מהחשמל שלא יקפאו שם, אבא שלי התחבא מתחת למיטה אני אמרתי לו שכדאי לו מאחורי המקרר כי הוא כבד והם לא יזיזו אותו אבל הוא בחר להיכנס מתחת למיטה.

בזמן שכולנו במחבוא מסתכלים על החדשות אנחנו רואים שהמחבלים הגיעו לרעים, למסיבה שזה לא רחוק מאיתנו הם הגיעו לניר עוז שזה ממש קרוב אלינו.

התחלנו לשמוע ירי ואנשים צורחים ובוכים הכתבים התחילו לבכות הם שמעו סיפורי זוועות.

פתאום אנחנו שומעים דפיקות בדלת כיבינו את החדשות וכתבנו מכתבי פרידה לחברים שלנו כולנו בכינו אבא שלי קם לנעול את הממד,

המחבלים פרצו את הדלת אבא שלי הספיק להיכנס מתחת למיטה וסגר עליו עם עץ,

אני חושבת אני לא ראיתי כלום רק שמעתי רעשים הם פרצו את דלת הממד הפכו הכול חיפשו שם אנשים, אותנו.

הם ראו את אבא שלי הוא צרח לנו "אני אוהב אותכם אני אשמור עליכם מלמעלה" למזלנו הם לא הרגו אותנו אבל לקחו אותנו באוטו ולא ידענו לאן.

אחריי 14 שעות שהתחבאנו הצילו אותנו ונודע לי שהחברה הכי טובה שלי נרצחה על ידי המחבלים בכיתי כמו שלא בכיתי

אף פעם גם אבא שלי וגם החברה הכי טובה שלי שתמיד הייתה שם בשבילי.

אחריי ימים שלמים של מלחמה עשו עסקה שמחזירים חטופים על אסירים ערבים, מחבלים ואבא שלי היה בעסקה

לצעוק "יש הוא חזר" התחלתי לבכות מאושר הוא עבר שם גיהנום התעללו בו.

היה לי שמח ועצוב בו זמנית גם החברה הכי טובה שלי חסרה לי ואבא שלי חזר.

לא ידעתי מה אני מרגישה באותו הרגע.

בתאריך 2.1.2023 פוצצנו את עזה עד הסוף והחזרנו את כל החטופים.

היום השנה 2025 כבר אין מקום כזה שנקרא עזה יש שם קניונים ענקיים, יש לונה פארקים, החזרנו את גוש קטיף הכול יותר טוב ממה שהיה אני רק מקווה שאני אתגייס ולא יקרה עוד פעם דבר כזה.

אליה כהן.